

Arrest

**nr. 110 138 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 17 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 en 14 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2012 diende eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 12 oktober 2012 diende tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) voor zichzelf en voor de minderjarige kinderen een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van verzoeker.

1.3. Op 29 november 2012 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 13 maart 2013 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. verzoeker. Deze beslissing werd betekend op 18 maart 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als werknemer / werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15/12/1980).

Om reden dat hij binnen de termijn van 3 maanden geen enkel stavingsstuk had overgemaakt hebben de gemeentelijke autoriteiten zijn aanvraag geweigerd d.m.v. een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem op 29/11/2012 betekend waarbij hem een bijkomende termijn van één maand werd toegestaan om alsnog zijn dossier te vervolledigen.

Hierop heeft betrokkene een attest voorgelegd dat op 07/12/2012 werd opgesteld door de ‘World-Wide Missionary Movement, Inc.’ waarin wordt vermeld dat betrokkene lid is van deze kerkgemeenschap, pastoor is in de kerk te Berchem en voor zijn werkzaamheden maandelijks 1.500,00 \$ ontvangt.

Hij legt eveneens een identificatie badge van deze kerkgemeenschap voor die geldig is tot 30/11/2013.

De kerk werd in België geregistreerd onder de naam ‘Mouvement Missionnaire Mondiale’.

Vermits uit deze voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zijn inkomsten betreft uit het buitenland wordt zijn aanvraag gekwalificeerd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Betrokkene legt vervolgens de oprichtingsakte voor van de ‘Association culturelle mouvement missionnaire’ samen met 3 banktransacties dd. 04/12/2012, 30/01/2013 en 06/02/2013.

De gestorte bedragen zijn respectievelijk 912,83 €, 877,67 € en 1.085,57 €.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een echtgenote en 2 minderjarige kinderen ten laste heeft. Zij hebben allen de Nederlandse nationaliteit en hebben op 12/10/2012 een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend in het kader van de gezinshereniging.

Het bedrag dat maandelijks op zijn rekening wordt gestort door de ‘World-Wide Missionary Movement, Inc.’ ligt lager dan het bedrag waarover hij moet beschikken om te vermijden dat hij en zijn gezin ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Er kan derhalve niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de bepalingen van artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat hij gedurende zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomsten niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Bovendien toont betrokkene niet aan te beschikken over een geldige ziektekostenverzekering.

Hij legt slechts een aanvraag voor van een hospitalisatieplan en een aanvraag tot het bekomen van een ziekteverzekering. Er wordt door betrokkene niet aangetoond dat hij effectief verzekerd is voor ziekte en ongeval voor een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

1.5. Op 14 maart 2013 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. verzoekster en haar kinderen. Deze beslissing werd eveneens betekend op 18 maart 2013.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...] [V.C.I.S.Z.] voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Aan de echtgenoot, [I.M.W.A.], in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op 13/03/2013.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 1° van de wet van 15/12/1980. De minderjarige kinderen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het

recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. De ouder, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, [I.M.W.A.], werd zelf het recht van verblijf geweigerd op 13/03/2013. Bijgevolg kunnen de kinderen zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980. Het recht van verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen, Haar minderjarige kinderen dienen haar te vergezellen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers op: "schending van de omzendbrief d.d. 23.05.2008, schending van artikel 40 § 4, 2° van de vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet".

Verzoekers betogen als volgt:

Op 10.08.2012 deed mijnheer een aanvraag voor een verklaring van inschrijving voor zichzelf.

Op 12.10.2012 deden mevrouw en de kinderen een aanvraag voor een verklaring van inschrijving.

Volgens de bestreden beslissing kreeg mijnheer op 29.11.2012 een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten en werd hem de mogelijkheid gegeven om zijn dossier te vervolledigen binnen de termijn van 1 maand.

Verzoeker maakte volgende documenten over (dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf):

- attest World wide Missionary Movement inc.
- identificatiebadge
- oprichtingsakte van de association culturelle mouvement missionnaire samen met 3 banktransacties
- aanvraag hospitalisatieplan
- aanvraag ziekteverzekering

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de omzendbrief d.d. 23.05.2008 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 24.04.2007, meer bepaald van punt C.I. als ook een schending van artikel 51 § 3 van het KB van 08.10.1981.

In de omzendbrief en het KB staat duidelijk te lezen dat dienst vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen binnen de 5 maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

Indien geen beslissing is genomen binnen de 5 maanden moet een verklaring van inschrijving worden afgeleverd door de gemeente.

Ook indien de gemeente een bijkomende termijn gaf om alle vereiste documenten over te maken, wat in casu het geval was, diende nog steeds een beslissing genomen te worden door dvz binnen de 5 maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De aanvraag van mijnheer dateert van 10.08.2013 zodat ten laatste op 10.01.2013 een beslissing diende genomen te worden in het dossier van mijnheer.

De aanvraag van mevrouw en de kinderen dateert van 12.10.2013 zodat ten laatste op 12.03.2013 een beslissing diende genomen te worden in het dossier van mevrouw en de kinderen.

In casu had de gemeente dus verzoekers wegens het uitblijven van een beslissing van dienst vreemdelingenzaken binnen de 5 maanden een verklaring van inschrijving dienen te bezorgen.

Dit hebben zij nagelaten te doen.

Integendeel op 13.03.2013 en 14.03.2013 kregen verzoekers een bijlage 20.

Dit is in strijd met de omzendbrief van 23.05.2008 en artikel 51 § 3 van het KB van 08.10.1981, reden waarom de bestreden beslissingen dienen nietig verklaard te worden.

Voorts zijn verzoekers van mening dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 40 § 4, 2° van de vreemdelingenwet vormen.

Artikel 40 § 4, 2° bepaalt het volgende(...)

Hieruit volgt dat het de bestaansmiddelen van verzoekers niet onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, mag bedragen.

Artikel 8.4. van richtlijn 2004/38 bepaalt als maximum de grens waaronder iemand recht heeft op bijstand.

Op 01.02.2012 bedroeg het leefloon met personen ten laste 1047, 48€/maand (zie stuk 2). Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag dienden verzoeker^ aldus minstens over dit inkomen te beschikken.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat mijnheer zijn inkomen 1085f57€ bedroeg.

Dit is hoger dan het bedrag van 1047,48€.

Dat verzoekers dan ook de mening zijn toegedaan dat zij wel degelijk voldeden aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet en artikel 8.4 van de richtlijn 2004/38.

Dat intussen het inkomen van verzoekers 1800€/maand bedraagt. Dat dit duidelijk blijkt uit stuk 3 van de inventaris.

Dat omwille van het voorgaande de bestreden beslissingen ook een schending vormen van de materiele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers hebben dan ook de indruk dat men hun dossier niet grondig onderzocht heeft en niet conform de wet/omzendbrief/KB, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen.

Minstens blijkt niet dat er een afweging werd gemaakt in het dossier van verzoekers m.b.t. deze elementen, minstens is dit niet afdoende gemotiveerd.

De beslissingen van dienst vreemdelingenzaken zijn op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiele motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die a.an de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers en hun kinderen de materiele motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot hun besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiele motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er wordt niet uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepaling schenden. De bestreden beslissingen hebben bovendien geen uitstaans met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De exceptie van onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel, opgeworpen in de nota, is derhalve gegrond.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.4. Eerste kernpunt van het betoog van verzoekers is dat de bestreden beslissingen te laat getroffen werden. Volgens verzoekers schrijven punt C.1. van de omzendbrief van 23 mei 2008 en artikel 51, §1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) voor dat de verwerende partij een beslissing dient te nemen aangaande de vestigingsaanvraag binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2.5. Te dezen dient de Raad op te merken dat hem geen omzendbrief van 23 mei 2008 *“betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 24.04.2007”* bekend is die zulks zou voorschrijven. Alleszins, voor zover dit zou verwoorden of verduidelijken wat in artikel 51, §3 van het Vreemdelingenbesluit staat, dient de Raad op te merken dat deze bepaling niet voorschrijft wat verzoekers erin lezen. Immers luidt deze bepaling, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 21 september 2011, als volgt:

“§ 3. De burgemeester of zijn gemachtigde mag het verblijfsrecht onmiddellijk toekennen aan de burger van de Unie die alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de in § 1 bepaalde termijn, indien :

1° hij werknemer of zelfstandige is in de zin van artikel 40, § 4, 1e lid, 1°, van de wet;

2° hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 2°, van de wet, mits het bewijs van de voldoende bestaansmiddelen wordt geleverd door een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene voor zichzelf beschikt;

3° hij ingeschreven is aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 3°, van de wet;

4° hij de echtgenoot is of de partner waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als gelijkwaardig aan het huwelijk, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 1°, van de wet, mits de band van aanverwantschap of partnerschap wordt bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake;

5° hij bloedverwant in neergaande lijn is jonger dan 21 jaar, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 3°, van de wet, mits de band van bloedverwantschap en het recht van bewaring, en, bij gedeelde bewaring, de toestemming van de andere houder van het recht van bewaring, zijn bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake.

Als het recht op verblijf wordt toegekend aan een burger van de Unie bedoeld in het 1e lid, 1° tot 5°, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde hem een verklaring van inschrijving af, overeenkomstig het model van bijlage 8 en stuurt hij onmiddellijk een kopie van de aanvraag door aan de gemachtigde van de Minister.”

Deze bepaling is niet van toepassing op verzoekers, aangezien zij niet vallen onder het toepassingsgebied ervan, minstens tonen zij dat niet aan.

Verzoekers' betoog mist juridische grondslag voor zover zij de schending opwerpen van de omzendbrief van 23 mei 2008 en artikel 51, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

2.6. Tweede kernpunt van verzoekers' betoog is dat zij van oordeel zijn dat zij voldoen aan het gestelde in artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekers beschikten zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag over een inkomen dat hoger ligt dan het bedrag van het leefloon met personen ten laste.

2.7. Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
(...)”*

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;(...)”

2.8. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota blijkt dat artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden bevat die beide dienen te worden vervuld. In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld: *“Bovendien toont betrokkene niet aan te beschikken over een geldige ziektekostenverzekering. Hij legt slechts een aanvraag voor van een hospitalisatieplan en een aanvraag tot het bekomen van een ziekteverzekering. Er wordt door betrokkene niet aangetoond dat hij effectief verzekerd is voor ziekte en ongeval voor een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk.”*

Verzoekers betwisten dit niet. Dit motief kan de eerste bestreden beslissing reeds voldoende schragen zodat de kritiek die verzoekers uiten met betrekking tot de evaluatie van de bestaansmiddelen in de eerste bestreden beslissing, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Derhalve wordt deze kritiek niet onderzocht.

Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA